

Arrest

nr. 82 388 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, Frafra als etnie te hebben en Rooms-katholiek te zijn. U bent geboren te Kumasi op 10 augustus 1973. U groeide op in Kumasi. Toen uw vader ziek werd, verhuisden jullie naar Bolgatanga. Uw vader A.A.(...) werd op een spirituele manier gedood door zijn broer A.(...). U bleef in de 'compound' van de familie van uw vader – waar zijn broer en zus met hun gezin woonden – wonen. Uw oom eiste na het overlijden van uw vader alle eigendommen van uw vader op. U moest van uw oom A.(...) op de boerderij werken en kon op die manier niet naar school gaan. Dit terwijl zijn kinderen naar school konden gaan. Omdat u – indien u niet voor uzelf zorgde – misschien

dezelfde gezondheidsproblemen als uw vader zou kennen, besloot u de familiecompound te verlaten en naar een vriend in Takoradi te verhuizen. U woonde vijf tot zes jaar in Takoradi, toen u betrokken raakte in een gevecht in een slachthuis waar u werkte. De politie arresteerde alle mensen die betrokken waren in het gevecht. Twee weken later werd u vrijgelaten omdat de bazen van het slachthuis bemiddelden en er geen bewijs was tegen u. U besloot uw werk in het slachthuis op te geven en in 1997 Ghana te verlaten. U woonde gedurende vier jaren in Nigeria, maar omdat het er niet comfortabel was, besloot u naar Europa te reizen. In 2001 kwam u in België toe, waar u een asielaanvraag indiende. U wachtte het resultaat niet af en vertrok naar Italië waar u vrienden had. In Italië diende u eveneens een asielaanvraag in, maar u weet niet of er reeds resultaat is betreffende die asielaanvraag. In 2011 diende u te Zwitserland een asielaanvraag in, maar nadat uw vingerafdrukken er genomen werden oordeelde de Zwitserse asielinstantie dat België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag. U werd naar België getransfereerd, waar u op de luchthaven te Zaventem op 5 augustus 2011 een nieuwe asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw beweerde 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat u rond 2001 in België een eerste asielaanvraag indiende, maar dat er geen beslissing was en dat u niet in België bleef maar naar Italië doorreisde. Toen u gevraagd werd waarom u niet wachtte op de beslissing betreffende uw asielaanvraag in België, gaf u aan dat u vrienden had in Italië en dat u daarom naar Italië ging (gehoor CGVS, p.2). Verder gaf u aan dat u ook in Italië een asielaanvraag indiende. Toen u gevraagd werd wat het resultaat van die asielaanvraag was, gaf u aan dat er geen resultaat was, maar dat u vertrok om te gaan werken. Toen u gevraagd werd of u zich niet informeerde naar het resultaat van uw asielaanvraag te Italië, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.2). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij zijn asiëldossier opvolgt. Het feit dat u noch uw asielaanvraag in België rond 2001, noch uw asielaanvraag te Italië opvolgde, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder kunnen betreffende uw beweerde vrees tot vervolging door de broer van uw vader volgende bemerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat A(...), de enige broer van uw vader, uw vader doodde door 'spirituele zaken'. U gaf aan dat hij een gif of een medicijn kreeg en dat zijn buik zwol (gehoor CGVS, p.3). Later gaf u echter aan dat uw vader ziek werd en dat hij naar het dorp Bolgatanga, waar de 'compound' van zijn familie was, verhuisde om er te genezen (gehoor CGVS, p.5). U wist niet wat de volledige naam van de enige broer van uw vader is. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS dd. 12/9/2011, vraag 3.5) aangaf dat de naam van de broer van uw vader Anao is, negeerde u de opmerking en gaf u aan dat zijn naam A(...) is (gehoor CGVS, p.3-4). U wist daarbij niet wanneer uw vader overleden is (zie gehoor CGVS, p.4). Toen u verder gevraagd werd waarom de broer van uw vader uw vader gedood zou hebben, gaf u aan het niet te weten, omdat u nog jong was. U gaf aan dat u vandaag nog steeds niet weet waarom uw vader gedood werd. Toen u gevraagd werd of u het nooit vroeg aan uw familie, ontweek u de vraag door te stellen dat uw familie geen telefoon heeft (gehoor CGVS, p.4). Dit is geen afdoende verklaring daar uit uw verdere verklaringen blijkt dat u met uw vaders' familie in de familiecompound te Bolgatanga woonde na de dood van uw vader en u het dus rechtstreeks kon vragen (gehoor CGVS, p.6). U vroeg ook nooit aan uw moeder wat er met uw vader gebeurde (gehoor CGVS, p.4). Uit bovenstaande blijkt dat u erg vage verklaringen aflegde betreffende de dood van uw vader en dat u niet trachtte om meer over deze kwestie te weten te komen, wat merkwaardig is van iemand die beweert te vrezen dat hem hetzelfde zal overkomen (gehoor CGVS, p.11).

Overigens dient te worden gesteld dat het hypothetisch is dat de broer van uw vader u zou bedreigen laat staan dat hij u zou vermoorden. U gaf aan dat u – na de dood van uw vader – in de familiecompound bleef wonen waar de broer en de zus van uw vader met hun gezin woonden. U gaf

aan dat u van A.(...) op de boerderij werken moest en u op die manier niet naar school kon gaan en dat u, omdat indien u niet voor uzelf zorgde misschien dezelfde gezondheidsproblemen als uw vader zou kennen, besloot de familiecompound te verlaten en naar een vriend in Takoradi te verhuizen (gehoor CGVS, p.9). Er dient echter te worden vastgesteld dat u – buiten de slagen die u van uw oom kreeg indien u niet wilde werken – geen verdere problemen met A.(...) aanhaalde. Toen u gevraagd werd of u na uw verhuis naar Takoradi nog problemen kende met A.(...), gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat u misschien problemen met A.(...) zou kennen, indien u achter de eigendommen van uw vader zou vragen, maar tot op heden deed u dit niet (gehoor CGVS, p.9). Er dient te worden vastgesteld dat u gedurende vijf tot zes jaar in Takoradi woonde zonder problemen te kennen met A.(...) en dat u in de 15 jaren nadien evenmin problemen met hem kende (gehoor CGVS, p.7, p.9 en p.11). Het is bijgevolg niet ernstig te beweren dat A.(...) u misschien iets zal aandoen en u misschien ziek zal worden en sterven bij een terugkeer naar Ghana (gehoor CGVS, p.11).

Betreffende de vervolging die u in Takoradi onderging kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

U gaf aan dat u rond 1997 betrokken raakte in een gevecht in een slachthuis waar u werkte en dat de politie u en alle mensen die betrokken waren in het gevecht arresteerden (gehoor CGVS, p.10). Er dient te worden vastgesteld dat u twee weken later werd u vrijgelaten omdat de bazen van het slachthuis bemiddelden en er geen bewijs was tegen u. Verder gaf u aan niet te weten wat de oorzaak van het gevecht was. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u weet had van een rechtszaak tegen u gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS dd. 12/9/2011, vraag 3.1) gaf u aan dat u nergens van beschuldigd werd en dat u vermoed dat de zaak geseponeerd werd. Overigens gaf u op geen enkel moment aan dat dit de reden was waarom u Ghana verliet en u gaf evenmin aan dat u verdere vervolging vreest wegens dit voorval.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van het artikel 1, A van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande het begrip vluchteling alvorens in te gaan op de motivering van de bestreden beslissing.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de motivatie van de bestreden beslissing en hij stelt niet akkoord te gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker wijst erop dat bij gebrek aan materieel bewijs, asiel kan worden verleend aan kandidaat vluchtelingen die een geloofwaardig verhaal voorleggen waarin geen tegenstrijdigheden zitten in belangrijke elementen van het verhaal.

Verzoeker stipt aan dat hij documenten heeft neergelegd die het bestaan bevestigen van de problemen met huiszoekingen. Deze elementen volstaan volgens verzoeker op zich om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Ghana zal vervolgd worden. Daarenboven merkt verzoeker op dat de tegenstrijdigheden die zijn opgemerkt door de commissaris-generaal slechts onbelangrijke elementen van het verhaal van verzoeker betreffen die zijn geloofwaardigheid niet in het gedrang kunnen brengen.

Vervolgens verwijst hij naar de algemene situatie die het niet toelaat om het bestaan van een risico op vrees voor vervolging opzij te zetten. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal zelf stelt dat er twijfel bestaat en dat in deze context van twijfel, de door verzoeker neergelegde documenten juist zijn problemen bevestigen.

In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de definitie van het voormelde artikel en hij stelt dat het geen belang heeft dat dit blind geweld tegen de burgerbevolking beperkt is. Verzoeker argumenteert dat het geweld bestaat en dat dit op zich het voordeel van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het punt c) van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert in de aanhef van zijn middel de schending aan van de artikelen 52 en 51/7 van de vreemdelingenwet. Wat deze aangehaalde schending betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zeer vage verklaringen en tegenstrijdigheden heeft afgelegd aangaande zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst verwijst naar de documenten die hij zou hebben neergelegd. De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker geenszins documenten heeft neergelegd bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch in het kader van zijn huidig beroep.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing. Gelet op de bewijslast die rust bij verzoeker is dit logischerwijze geen dienstig verweer.

Verder benadrukt de Raad dat de vaststelling dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen neerlegt steun vindt in het administratief dossier en dat deze vaststelling betrekking heeft op de kern van het asielrelaas van verzoeker. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als het geheel van motieven.

De commissaris-generaal kan aldus gevolgd worden waar hij terecht stelt dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft steken in loutere beweringen of het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond door verzoeker.

Dat hij niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten is, gelet op wat reeds is uiteengezet, niet meer dan een blote bewering dewelke de Raad niet aanneemt en verzoeker toont dan ook niet aan dat zij reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Het verzoek van verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen, minstens om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal kan niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS